

Čís. 4195.

Ustanovení druhého odstavce Šu 496 c. ř. s. platí i pro případ, že dovolací soud, zrušiv rozsudky obou předchozích stolic, odkázal spor k novému projednání a rozhodnutí na soud procesní.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, Rv II 408/24.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 3015. **P r o c e s n í soud první stolice** přisoudil po té žalobkyni obmezenou žalobní pohledávku 7.456 Kč 06 h, **o d v o l a c í soud** rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V řízení, jež předcházelo zrušovacímu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. října 1923, neučinila žalovaná námitky, že žalobkyně nenaložila zbožím dle čl. 343 obch. zák., že, dopustivši jeho prodej drahou, zavinila ztrátu zboží, že tudíž sama nesplnila smlouvy a nemůže proto na žalované splnění smlouvy žádati. Strany se zmínily o prodeji zboží drahou jen potud, že žalobkyně omezila žalobní žádání na 7.456 Kč 06 h, poněvadž obdržela od dráhy výtěžek za prodané zboží 9.868 Kč 14 h, a že žalovaná tvrdila, že zboží, které bylo na dráze prodáno, byly měděné a mosazné odpadky. V důsledku toho nebylo soudům lze, zabývatí se otázkou, zda žalobkyně naložila zbožím dle čl. 343 obch. zák., a zda ztratila, dopustivši prodej drahou, nárok na kupní cenu čili nic. Zmíněným usnesením Nejvyššího soudu bylo procesnímu soudu první stolice nařízeno, by doplnil řízení pouze ohledně námitky žalované, že jí bylo dodáno jiné zboží než zboží objednané, a o tom, kolik bylo dodáno odpadků silnějších 1 mm a kolik slabších a zda dle toho jest požadovaná cena správná. Dle druhého odstavce Šu 496 c. ř. s., který dle Šu 513 c. ř. s. platí též, byla-li věc nižšímu soudu vrácena dovolacím soudem dle Šu 510 c. ř. s., byl tím předmět doplňujícího jednání přesně vymezen a bylo přípustno přednésti nové okolnosti skutkové, činiti nové námitky a nabízetí nové průvody, jen, pokud se vztahovaly na předmět nového jednání. Otázka, zda žalobkyně, ponechavši na dráze zboží, jež žalovaná se zdráhala přijmouti, porušila své povinnosti dle čl. 343 odstavce druhý obch. zák. a zda prodej zboží, provedený staničním úřadem, jde na vrub žalobkyně, nebyla předmětem doplňovacího jednání. Námitka, že žalobkyně, nesplnivši smlouvy, nemůže splnění na žalované žádati, byla by tudíž bývala nepřipustnou již v první stolici, tím méně lze se vzhledem k předpisům §§ 482 a 504 c. ř. s. s ní věcně zabývatí ve stolicích vyšších.

Čís. 4196.

Přihlásili-li se dědici otce nemanželského děcka k dědictví jen podmíněčně, ručí za výživné dítěte jen do výše pozůstalosti a jenom potud, pokud nejsou sami zkráceni ve svém právu na výživu.

I pro nemanželské dítě platí zásada §u 150 obč. zák., že náklady výchovy se mají uhrazovati jen z výnosu jeho majetku, pokud na to stačí. Ostatní musí uhrazovati nemanželský otec.

(Rozh. ze dne 30. září 1924, Rv II 425/24.)

Žaloba nemanželské dcery na otcovu pozůstalost o placení zvýšených vyživovacích příspěvků byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně odůvodňuje svůj návrh na zvýšení výživného tím, že prý se majetkové poměry dědiců nemanželského otce od úpravy výživného podstatně zlepšily a naproti tomu její výživa a výchova vyžadují větších nákladů. Avšak nižší soudy, — na jejichž zjištění je dovolací soud vázán, — zjistily, že majetkové poměry dědiců nemanželského otce se podstatně zhoršily. Povinnost, vyživovati a zaopatřiti nemanželské děti, přechází jako jiný dluh na dědice (§ 171 obč. zák.). Tito ručí ovšem jenom do výše pozůstalosti a jenom potud, pokud nejsou sami zkráceni ve svém právu na výživu, leč že se přihlásili k pozůstalosti bezpodmínečně. Odvolací soud má za to, že žalovaná strana by mohla platiti vyšší výživné než dosud, a že jest toho pro žalobkyni potřeba, protože prý plat kontoristky v cizině nestačí na její výživu, ale nepřiřkl jí zvýšeného výživného, protože její vlastní majetek stačí na úhradu schodku. S tímto názorem nelze souhlasiti. Předně není zjištěno, že plat kontoristky nestačí na výživu, ani že žalobkyně je kontoristkou. Mimo to platí i pro nemanželské dítě zásada §u 150 obč. zák., že náklady výchovy se mají uhrazovati jen z výnosu jejich majetku, pokud na to stačí. Ostatní musí uhrazovati nemanželský otec. Přes to však je rozsudek odvolacího soudu ve věci samé správným. Žalobkyně totiž dovozuje v odvolání i v dovolání, že dosavadní vyživovací příspěvek nestačí na její studia. Avšak již první soud zjistil, že žalobkyně nestuduje, a to nikoli pro nedostatek prostředků, nýbrž pro nechuť ke studiu, a odvolací soud se neodchýlil od tohoto zjištění. V žalobě žalobkyně tvrdila, že je prodavačkou v družstvu a že potřebuje v tomto postavení příspěvku 450 Kč měsíčně, avšak tato okolnost nebyla v první stolici zjišťována a žalobkyně této vady neuplatňovala v odvolání a nezmiňuje se o ní dokonce ani v dovolání. Tuto okolnost tedy nelze bráti za základ rozhodnutí. Ze zjištěných skutkových okolností pak plyne, že žalobkyně nepotřebuje prozatím zvýšení výživného na úhradu nákladů studií. Žalobní nárok není prozatím odůvodněn vlastní potřebou žalobkyně, již ve sporu uplatňuje.

Čís. 4197.

Správci úpadkové podstaty nelze uložit vyjevovací přísahu dle §u 47 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 680/24.)